

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 2. V Ljubljani, 1. februarja 1888. Leto XVIII.

Denár.

(Iz nemškega po J. N. Voglu.)

Kdo jadra tam po morji,
Ko ljut buči vihár?
Tam jadra mladi kupec,
Ki išče le — denár.

Kdo blódi tam v puščavi,
Nevtrujen, čil vsekdar?
Tam blódi mladi kupec,
Ki v mislih mu — denár.

Kdo šteje tam za mizo,
Ko vse že spí okrog?
Tam šteje mladi kupec,
Denár je njemu — Bog.

Za letom mine leto,
O koliko skrbí!
Zlató, srebró se kupcu
Od dné do dné množí.

Takó skrbí in dela,
Denárja le želján,
In kmalu je bogatec
Po širnem svetu znan.

Li kupec zdaj bogáti
Dovólj imá blagá?
„Premalo, oh, premalo,“
To v eno mér tarná.

In spet skrbí in dela
Od mladih vajen nog;
Bogastvo rase, rase,
Denár je kupcu — Bog!

A naj so vreče, skrinje
Vse polne do vrhá,
Premalo, le premalo
Denarja še imá. —

Starikavemu kupcu
Pa jetika grozí,
On čuti, da na zemlji
Zanj več pomoči ní.

Ko smrt se mu približa,
Spozná, — prepozno pač, —
Da sredi je bogastva
Ubožen le berač.

Življenje kôlne svoje,
In sebe kôlne sam,
Imetje kôlne svoje,
Blagá prepolni hram.

Umirajoč še stoka:
„Denár! — oh to bolí —
Imèl jaz nisem tebe,
Imèl si mene — ti!“

Fr. Krek.

Z Božjo pomočjo.

(Konec.)

III.

o večerji je povedala Petrovka še enkrat gospodarju Logarju zgodbo naših dveh znancev. Vsa družina je bila ganena. Gospodinja je bila takoj pri volji dati jima vsaj za toliko časa stanovanje v hiši, dokler se kje za kaj primernege ne poizvé. Logar se pa nekoliko zamisli in reče:

„Tedad kot vojak je umrl vaš mož?“

„Dá, kot vojak domačega polka.“

„Na Laškem, v zadnjeji vojski.“

„Prav takrat, ko je sardinski kralj našega dobrega cesarja napadel?“

„Še bolj vaju tedaj pozdravljam, siroti vojaka, ki je padel za cesarja in dom; jaz sem bil tudi v tej vojski, ali Bog me je v svojej dobrotljivosti ohranil mojej družini.“

Žena si je pri tem brisala solzé z lica; privabil jih je spomin na preteklo žalost. Tudi možu se je zažarilo oko, obrnil se je v stran, potem vpraša:

„Kje pa je padel vaš mož, v katereji bitki, ali veste?“

„Blizu Novare, — tako je menda stalo zapisano.“

„Blizu Novare? Tedaj prav tam, kder sem jaz tako čudovito rešil svoje življenje, — Bog bodi zahvaljen!“ Ozrl se je k višku in nadaljeval: „Šaj sem vam vže velikokrat pravil. — In vašega moža — morda sem ga poznal; kako pa se je pisal?“

„Oj težko ste ga poznali, kako tudi, pri vojakihi jih je mnogo, brez števila, drug za drugega ne vedó. Ali ste slišali kdaj imé Ažman?“

„Ves izvan sebe vstane logar k višku ter blastno povpraša:

„Ažman, pravite, Ažman? Morda Peter Ažman?“

„Dà, prav Peter iz Studenega.“

„Tedad, tedaj — tu prime Petrovko za roke — sem jaz vaš dolžnik. Sam Bog vas je pripeljal v mojo hišo. Ne spustim vas, saj sem vam dolžan, sveto dolžan.“

Naša znanka ni vedela, kako se jej godi. Ni si mogla razložiti logarjevih besed. Ali kmalu ga je razumela, ko jej je povedal svoj dogodek z bojišča. Bil je logar z malim oddelkom vred poslan pregledovat pokrajino. Tiho in pazno je